

for Ambassadørkonferencen. Da baade Italien og Grækenland havde akcepteret Ambassadørkonferencens Jurisdiktion i Sagen, kunde Folkeforbundet, saaledes som Lord *Robert Cecil* under Henvisning til Pagtens Art. 12 og 13 hævdede, kun afvente Resultatet af Ambassadørkonferencens Forhandlinger og iøvrigt holde sig rede, hvis Underhandlingerne dér gik i Staa. Raadet indskrænkede sig dog ikke hertil, idet det den 6. September tilstillede Ambassadørkonferencen et Forslag til Løsning af Konflikten. Dette Forslag behandledes af Ambassadørkonferencen den 7. September og vedtoges med nogle mindre væsentlige Ændringer, hvorefter det 48 Timer senere akcepteredes af begge de stridende Parter.

Hovedlinierne i denne Plan var følgende:

1. Grækenland skal fremsætte sin Undskyldning for de allierede Stormagter, ikke for Italien.
2. Grækenland skal salutere en allieret Flaade, ikke en italiensk.
3. Undersøgelsen af Attentatet skal foretages ved Hjælp af en Kommission, bestaaende af Repræsentanter for de allierede Magter med en japansk Formand, og ikke som forlangt med Assistance af den italienske Militærattaché.
4. Skadeserstatningens Størrelse skal fastsættes af den faste mellemfolkelige Domstol i Haag, medens Grækenland skal deponere et Beløb af 50 Mill. Lire i en schweizisk Bank som Sikkerhed.
5. Italiens Krav om Dødsstraf for de skyldige afvises.

Med Afsendelsen af dette Forslag endte Folkeforbundets direkte Rolle i Konflikten.

Den 13. September forandrede imidlertid Ambassadørkonferencen de Betingelser, Grækenland skulde opfylde derhen, at hvis Grækenland fandtes at have gjort sig skyldig i Mangel paa Omhyggelighed ved Undersøgelsen af Attentatet, skulde de 50 Mill. Lire straks overgives til Italien som Sonebod. Den 25. September afgav den af

Ambassadørkonferencen udsendte Undersøgelseskommission sin Beretning, som dog ikke er blevet offentliggjort, og den 26. overgav Konferencen Italien Retten til de 50 Mill. Lire. Den 27. September forlod de sidste italienske Tropper Korfu.

Konflikten var, som berørt, blevet indanket for Raadet og blevet behandlet af dette, men samtidig var Forsamlingen traadt sammen, og derved opstod Spørgsmaalet om, hvorvidt Konflikten ogsaa skulde gøres til Genstand for Debat i denne. Dette kunde ske paa Begæring af Raadet eller en af Parterne i Henhold til Pagtens Art. 15, 9. Stk. En saadan samtidig Drøftelse i Forsamlingen og Raadet ansaa man imidlertid ikke for opportun, og efter Afholdelsen af de 3 første Plenarmøder, ved hvilke man foretog de sædvanlige Handlinger af mere formel Natur for at faa Forsamlingens ydre Maskineri i Orden, saasom Valg af Præsident, Vicepræsidenter, Nedsættelse af Udvalg etc., udsatte Forsamlingens Bureau derfor Møderne i nogle Dage. Forsamlingen traadte igen sammen til et Møde Mandag den 10. September, og i de nærmest følgende Dage optoges Behandlingen af Raadets Arbejde i det forløbne Aar. Da Forsamlingen skulde paabegynde den almindelige Diskussion af Raadets Arbejde paa Mødet den 12. September, tog Raadets Formand, Vicomte *Ishii*, Ordet og udtalte, at Raadet stadig havde Opmærksomheden henledt paa den græsk-italienske Konflikt, og at vigtige Forhandlinger var i Gang, som forhaabentlig vilde føre til et tilfredsstillende Resultat. Han tilføjede, at han var overbevist om, at de Delegerede i Betragtning af disse Kendsgerninger indtil videre vilde udsætte Debatten af dette Spørgsmaal. Derefter tog den nederlandske Delegerede *Loudon* Ordet og udtalte, at han haabede, at Raadets Formand vilde fremkomme med en ny Erklæring om Konflikten inden Forsamlingens Afslutning. Den 21. September kom Konflikten paany frem i Forsamlingen, idet Mødet paa denne Dag indlededes med, at Schweizeren *Motta* udtalte sin Tilfredshed med, at Konflikten nu var bragt til Ende takket være